

รวมเรื่องสั้น
เรื่องเล่าของนางกระเจอก
โดย...คิงทอม

รวมเรื่องสั้น

เรื่องเล่าของนายกระจอก

ตอน เดินไปด้วยกัน

โดย ลุงทอม

13.686394 องศาเหนือ

100.662661 องศาตะวันออก

ณ จุดตัดเส้นรุ้งและเส้นแวงตรงนี้เป็นบ้านของผม
ผมชื่อนายกระจอกครับ ผมกับคุณนายกระจอก
แฟนสาวอาศัยอยู่ในรังเล็ก ๆ บนหูกวางต้นใหญ่
ภายในสวนสาธารณะแห่งนี้ ทุก ๆ วันจะมีผู้คน
มากมายเข้ามาพักผ่อน เดินเล่นและออกกำลังกาย
ด้วยกันที่นี่ โดยเฉพาะวันหยุดสุดสัปดาห์จะมีคน
มามากเป็นพิเศษ ที่ตรงนี้จึงเป็นที่ที่ผมได้เห็นชีวิต
หลากหลายของผู้คนมากมายหน้าหลายตา เป็นที่ที่
เกิดเรื่องเล่าไม่รู้จบของผม

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ยังประทับอยู่ในใจของผม
ไม่รู้ลืม เป็นเรื่องของหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่เข้ามาเดิน
เล่นที่สวนสาธารณะแห่งนี้ ผมเห็นคนคู่นี้ตั้งแต่เขา
ต่างคนต่างมา จนมาเดินกันคนละฝั่งถนน จนเริ่ม
เดินคู่กันไปคุยกันไป นาน ๆ ไปความสัมพันธก็ถึงออก
งามเบ่งบาน จนในที่สุดก็เดินจับมือคุยกันกระหน
งกระหนิงเป็นที่น่าอัศจรรย์ ทั้งคู่จะต้องเดินผ่านบ้าน
ผมทุกเช้าในช่วงเวลาที่ผมกับแฟนบินลงมาเล่น
ฝอยน้ำตรวงรอยแตกของสายยางรดน้ำต้นไม้ นั่นล่ะ
ครับ ผมแอบน้ำไปก็ทำหูฝาดฟังหนุ่มสาวเขาคุยกัน
ไปด้วย

“มาสายอีกแล้วนะ คราวหลังนี่จะไม่รอ
แล้วนะ” หญิงสาวผมซอຍสั่งร้ายเล็กต่อว่าแฟน
หนุ่มไปพร้อมกับซอຍเท้าก้าวเดินเร็วด้วยท่วงท่า
คล่องแคล่ว ผิวขาวของเธอเปล่งประกายอมชมพู
ด้วยเลือดฝาดของวัยสาว เหงื่อที่เกาะพราวอยู่ที่ไร
ผมทำให้ใบหน้าเล็ก ๆ นั้นน่าเอ็นดูแม้หญิงสาวจะ
กำลังทำหน้าที่คุยอยู่กับตาม

“เมื่อคืนกว่าจะทำงานเสร็จก็ตั้งตีสองกว่า
มันเลยลุกไม่ไหวนะ ขอโทษที นะ..นะ..”

นัยตาชั้นเดียวของชายหนุ่มหยาบเป็นรูป
สระอึเมื่อยิ้มให้หญิงสาวอย่างเอาใจ หนุ่มผมยาว
ผอมสูงก้าวขายาว ๆ ด้วยท่วงท่าสบาย ๆ แต่ก็
สามารถเดินเคียงคู่ไปกับหญิงสาวได้อย่างพอดีกัน

“ต้องให้นิมโทร.ปลุกทุกเช้าเลย เสียนิสัย”
หญิงสาวหันมาค้อน น้ำเสียงดูจะหายโกรธแล้ว

“ช่วงนี้ที่ออฟฟิศเค้าเร่งงาน ก้านก็ทำโอ.ที.
เก็บเงินไว้ก่อน จะได้มีตังค์ไปขอนิมไงล่ะ....”

สองหนุ่มสาวชอยเท้าเดินเลียวโค้งไปไกล
จนผมไม่ได้ยินที่เขาคุยกันอีก ได้ยินแต่เสียง
หัวเราะของทั้งคู่ลอยมากับสายลมเย็นฉ่ำของเช้า
เดือนธันวาคม ความรักนี้มันทำให้สดชื่นจึ้งนะครับ
ผมสะบัดปีกพรีพรีบอย่างกระปรี้กระเปร่า แล้ว
หันไปมองคุณนายกระจอกหวานใจของผมบ้าง ก็
เห็นเธอกำลังทำคอยึก ๆ ไล่จิกแมลงที่บินอยู่แถว

แปลงต้นพิทูเนียสีม่วงเข้ม ผมชอบเวลาเธอทำ
คอกี้ก ๆ ครัวบ ผมคิดว่ามันดูเซ็กซี่ดี !

เช้าวันที่สอง....

ผมเห็นน้องนิมเดินชอยเท้ามาตามเส้นทาง
เดิม น่าแปลกที่ข้าง ๆ เธอไม่มีร่างผอมสูงของนาย
ก้านเคียงคู่มาด้วยเหมือนทุกที หน้าตาน้องนิมดูไม่
สดใสเอาเสียเลย เธอก็ม่น้ำก้มตาเดินชอยเท้ามา
สั๊กพักก็เปลี่ยนเป็นเดินช้าลง ๆ จนมาหยุดเดินอยู่
ใกล้ ๆ ที่ผมกำลังยืนสะบัดขนอยู่พอดี ผมถึงได้
เห็นหน้าเธอชัด ๆ เธอกำลังร้องไห้ครับ

น้องนิมยื่นน้ำตาไหลอยู่สั๊กพักก็มีผู้ชายวัย
กลางคน ๆ หนึ่งวิ่งจ็อกกิ้งผ่านเธอไป เธอคงอายุจึง
เดินหลบมานั่งอยู่ตรงฟุตบอลาทริมสนาม ผมบินเข้าไป
ใกล้เธอด้วยความตกใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับสาว
น้อยคนนี้ โดยทำเป็นไม่เห็นคุณนายกระจอกที่ส่ง
ค้อนมาให้วงใหญ่

เธอดึงผ้าขนหนูที่คล้องคอออกมาเช็ด
น้ำตาที่ไหลไม่หยุดจนขอบตาแดงซ้ำ นักเข้าก็ใช้
ผ้าขนหนูปิดหน้าสะอึกสะอื้นอย่างกลั้นไม่อยู่ ผม
กระโดดหยองแหงวนเวียนอยู่แถว ๆ นั้นด้วย
ความเป็นห่วงได้สักพักเดียว คุณนายกระจอกก็โผล่
มาจิกกลางกระหม่อมเข้าให้ เธอบ่นจิบจิบว่า
ผมมายุ่งอะไรกับน้องนึม หาวว่าผมริอานจะมีกิ๊ก
หรืออย่างไร ผมเลยสนใจต้องบินไปเล่นน้ำกับเธอ
ที่ท้อสายยางไกล ๆ นั้น

เสียงโทรศัพท์มือถือของน้องนึมดังขึ้นเป็น
ทำนองเพลงรักที่กำลังฮิตอยู่ตอนนี้ ทำให้ผมต้อง
หันไปมองอย่างช่วยไม่ได้ เธอจ้องมองชื่อคนโทร
เข้าที่หน้าจอแล้วก็กดปิดโทรศัพท์ไป ผมเห็นเธอ
ปาดน้ำตาแล้วออกวิ่งไปทางประตูทางออก
ด้านซ้ายทันที

ครู่ใหญ่ต่อมาผมก็เห็นนายก้านเดินโย่ง ๆ
มาตามสไตล์ของเขา วันนี้พระเอกของผมหน้าตา
ไม่ดีเลยครับ เขาดูเศร้าจนออกนอกหน้าเลยทีเดียวนะ

ท่าทางเดินเหมือนหุ่นยนต์โซลาน ไม่มีพลัง ไม่สด
ชื่น ไม่มีความสุข เดินไปก็เหลียวมองไปรอบ ๆ
บริเวณนั้นเหมือนคาดหวังว่าจะได้พบใครสักคน
เมื่อไม่พบก็เดินคอตกลี้นิ้วไปทางประตูทางออก
ด้านขวา

ให้ผมทนายใหม่ครับ? ...สองคนนี่ต้อง
ทะเลาะกันแน่ ๆ !

เช้าวันที่สาม...

น้องนิมยังคงมาเดินตามเวลาเดิม วันนี้เธอใส่หูฟัง
และเปิดเพลงร็อกดังเสียดจนได้ยินมาถึงผมที่ยืนอยู่
บนสนามหญ้า ใบหน้าเล็ก ๆ ของเธอเคร่งขรึม
ขณะเดินชอยเท้าผ่านผมกับคุณนายกระจอกไป
อย่างรวดเร็ว ผมสัมผัสได้ถึงไอร้อนของความโกรธ
คุกรุ่นที่ลอยออกมาจากน้องของเธอ มันเป็นรังสี
ความร้อนที่พัดดูบมากับแรงลมเวลาที่ร่างเล็ก ๆ
ของเธอเดินผ่านไป

น้องนิ่มเดินหายลับไปตรงโค้งถนนได้พักใหญ่ ตัวสูงโย่งของนายกำนาก็โผล่มาตามทางเดิม วันนี้นายกำนามาแปลก เขาวิ่งเหยาะ ๆ แถมยังซกลมพืดพืดมาตลอดทาง เหงื่อชุ่มรักแร้และแผ่นหลัง ทั้งที่วันนี้อากาศเย็น คิ้วขมวดมุ่นกับริมฝีปากที่เม้มจนเป็นเส้นตรงนั้นทำให้ใบหน้าตี ๆ ของนายกำนาคูสีเข้มจืด จนผมต้องพาคูณนายกระจอกบินพริบขึ้นไปเกาะกิ่งหูกวางใกล้ ๆ เพื่อความปลอดภัย

“สองคนนี้เป็นอะไรไปนะ” คุณนายกระจอกหันมาถามผม

“อ้าว...สนใจเหมือนกันหรือ เห็นทำเป็นเฉย ๆ” ผมถามยิ้ม ๆ

“ก็ทุกที่เห็นเขาเดินจู้จี้กันมา สองวันมานี้ ต่างคนก็ต่างไป ทางใครก็ทางมัน”

คุณนายกระจอกสะบัดปีกที่เปียกน้ำก็อกจนกระเซ็นเป็นฝอย

“ก็แปลกดีนะ คนหนึ่งเดินอยู่ข้างหน้า อีกคนเดินอยู่ข้างหลัง ต่างคนต่างไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเดินอยู่ใกล้ ๆ กัน” เธอพูดกั้วหัวเราะพลางบรรจงใช้จงอยปากใช้จัดขนที่ชอกกรักแล้ว

“อะฮ๊า!!” ผมกระโดดหยองแหงอยู่บนกิ่งหูกวางด้วยความตื่นเต้น

“เป็นอะไรไปล่ะ?”

“ไอเดียเด็ดนะซี”

“ไอเดียอะไร?”

“ที่เธอบอกว่าต่างคนก็ต่างไป ทางใครก็ทางมันนะ มันทำให้ฉันคิดได้ว่าคนที่รักกัน มันต้องเดินไปพร้อม ๆ กัน ถ้ามีใครคนหนึ่งเดินเร็วจนไปอยู่ข้างหน้า หรือมีใครเดินช้าจนไปอยู่เสียข้างหลัง ก็ไม่มีโอกาสได้พูดจาปรับความเข้าใจกันแน่นอน”

“แหม ๆ ๆ ๆ วันนี้พูดเข้าท่ามากเลยที่รัก แล้วไงล่ะ จะเป็นกาวใจหรือไง ใครเขาจะฟังเสียงนกเสียงกานะ เคยได้ยินไหม” เธอพยักหน้าหงิก ๆ

ใส่ผมแถมยังยิ้มที่มุมปากอย่างดูถูกดูแคลนเสีย
ด้วย

“ซี ! ดูซะก่อน นี่นายกระจอกนะ ไม่ใช่ไก่
กา ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...” ผมกางปีกแล้วโผล่ออกไปร่อน
อยู่กลางสายลมเย็นสดชื่นของเดือนธันวาคมอย่าง
ลึบพองใจในแผนการณ์ที่คิดได้ ผมจะทำให้ห้อง
นิ่มที่เดินอยู่ข้างหน้าต้องหยุดรอนายก้านที่เดินอยู่
ข้างหลังให้ได้ครับ!

เช้าวันที่สี่

วันนี้อากาศเย็นกว่าเมื่อวานแถมมีลม
หนาวพัดกรูกรียว ใบแห้งขนาดใหญ่สีแดงเข้ม
และสีน้ำตาลอ่อนของหูกวางแข่งกันปลิวรี่ไป
ตามถนนซีเมนต์เสียงดังโกรกกราก เมื่อเข้าตอน
เราขึ้นจิกแมลงที่ยอดหญ้ากิน ลมแทบจะพัดเอา
นกกระจอกตัวเปียกอย่างผมกับคุณนายกลิ้งหลุน
ๆ ตามกันไปเลยทีเดียว จะว่าไปกระแสมก็มีส่วน
สำคัญสำหรับแผนการณ์ของผมเหมือนกัน ได้แต่

หวังว่าลมแรงอย่างนี้จะไม่ทำแผนของผมพังไปซะ
ก่อน

มาแล้วครับ ตามเวลาเป๊ะ น่องนึ่มของผม
ชอยทำฉับ ๆ มาแต่ไกลดู เหมือนเธอเพิ่งไปชอย
ผมมาใหม่ ผมม้าสั้นแต่ทำให้ใบหน้าเล็ก ๆ ของ
เธอดูอ่อนเยาว์ลงไปอีก จริงหรือเปล่าก็ไม่รู้ที่ว่า
ผู้หญิงอกหักมักจะชอบไปตัดผม ผมได้แต่ภาวนา
ขออย่าให้เธอถึงกับอกหักเลยนะ

คุณนายกระจอกโผลงมาเกาะกิ่งหูกวาง
ข้าง ๆ ผม หลังจากบินไปดูลาดเลาว่านายก้าน
กำลังเดินตามมา อยู่ในระยะห่างพอ ๆ กับวันก่อน

“มาแล้ว...” คุณนายให้สัญญาณ

ผมโฉบบินขึ้นไปในอากาศ ลมแรงปะทะปีก
ทำให้ผมเซไปเล็กน้อย แต่ก็ยังรักษาการทรงตัวไว้
ได้ ผมบินวนรอบตัวน่องนึ่มในระยะห่างพอควร
แล้วค่อย ๆ บินใกล้เข้าไปมากขึ้น เพื่อให้เธอได้
สังเกตเห็นนกตัวเล็ก ๆ น่ารักอย่างผม นั่นไง...เธอ
มองตามผมแล้วครับ ได้เวลาล่ะ...

ผมบินธลาไปด้านหน้าเธอ แล้วแลนดิ่งลงที่
ถนน ปีกกับหางกางแก้ง้าง ลมพัดแรงส่งลำตัว
กลม ๆ ของผมกลิ้งหลุน ๆ ไปสามสี่ตลบ ครูดไป
ตามพื้นซีเมนต์แข็ง อูย... เจ็บจริง ๆ ให้ดิ้นตาย!

“อูย!!” น่องนึมชะงักเท่าที่กำลังซอຍຍிக ผม
หลับตาปี เท่าของเธออยู่ห่างจากหัวผมไปไม่กี่นิ้ว
เองครับ

“นกนี่... ตายหรือเปล่าหว่า?” น่องนึมนั่ง
ยอง ๆ ชะโงกหน้ามาดูร่างเล็กกระจั๋อยร่อยของผม
ที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้นถนน ผมแกล้งนอนนิ่ง อ้า
ปากน้อย ๆ แล้วทำตาเหลือกด้วยเพื่อให้เห็น
บทบาท เธอเอานิ้วแหย่ ๆ มาที่พุงของผม ผมเลย
แกล้งชัก ขยับปีกพริบ ๆ พริบ ๆ แล้วนอนแน่นิ่งไป
น่องนึมคงตกใจเลยได้แต่จ้องมองผมอยู่อย่างนั้น
เข้าตามแผนละครับ เพราะผมต้องการถ่วงเวลาให้
น่องนึมอยู่ตรงนั้นจนกว่านายกำนจะเดินมาเจอ
เธอ

แต่แล้วเธอก็ลุกขึ้นยืนทำท่าเหมือนจะออกเดินต่อ เธอคงคิดว่าผมตายแล้วแน่ ๆ ผมรีบชักกระแต้ว ๆ ฟาดปึกหางเต็มที่เพื่อให้เธอเห็นว่าผมยังไม่ตายนะ อย่าเพิ่งทิ้งผมไป

เฮ้อ...!! ได้ผลครับ เธอนั่งลงจ้องมองผมอีกครั้ง และหันไปมองรอบ ๆ คงคิดหาคนช่วยกระมัง แต่แถวนั้นก็ไม่มีใครผ่านมาหรอกครับ เธอเลยเอื้อมมือมาค่อมผมไว้ในอ้อมมือนุ่มน้มของเธอ ผมเห็นเธोज้องมาที่ตาแป๋ว ๆ ของผม คงอยากรู้ว่าตายหรือยัง ผมเลยกะพริบตาให้เธอสองที เธอลูบหัวผมเบา ๆ แล้วดึงปึกของผมกางออกเพื่อสำรวจความเสียหาย

“น้ม!” เสียงนายก้านนี่นาผมจำได้

“อ้าว... ก้านเองหรือ”

น้องน้มมีท่าทางแปลกใจที่เห็นนายก้านลงน้ียงอง ๆ ข้างเธอ แน่นอน...ผมจับกระแสนของความดีใจในเสียงนั้นได้ด้วย

“ทำอะไรอยู่นะ?”

“นกกกระจอกนี่ อยู่ดี ๆ ก็บินตกลงมา ชักใหญ่เลย” น้องนิ่มชูร่างอ่อนปวกเปียกของผมให้ชายหนุ่มดู

“ตายรีเปล่านี่”

“ยัง!” เสียงของผมกับน้องนิ่มดังพร้อมกัน

(คนละภาษาสิครับ)

“ก้านช่วยมันหน่อยสิ”

“ช่วยยังไงล่ะ?”

“ไม่รู้! ก็ช่วยเถอะ” น้องนิงยื่นผมให้นาย ก้านรับไว้ นายคนนี้คุ่มผมแบบแหง ๆ หัวผมหย้อย ร่องแแรง

“ให้ก้านทำไงล่ะ ไม่เคยเลี้ยงนกด้วยสิ”

สองหนุ่มสาวมองหน้ากัน ต่างคนต่างครุ่นคิดหาทางช่วยนกกกระจอกจอมมารยาอย่างผม

“เป่าตุต!!” น้องนิ่มโพล่งออกมา

“ห่า!!” นายก้านกับผมทำตาเหลือกร้องขึ้นพร้อมกันแต่คนละภาษานั้นล่ะ

“เป่าตุตคนกเนี่ยนะ?”

“ใช่” น้องนึมพยักหน้าอย่างมั่นใจ

“นึมจำได้ ตอนคุณปู่ของนึมยังอยู่ท่านเคย
เลี้ยงนกเขา มีอยู่ครั้งหนึ่งมันทำท่าจะตาย ปากอ้า
ตาเหลือกอย่างตัวนี้ล่ะ แล้วคุณปู่ก็เป่าตุตมัน
พรวด สักพักเดียวมันก็หายสบายดี”

“จริงอะ?”

“จริง... ก้านเป่าสิ”

“ให้ก้านเป่าตุตไ้ตัวนี้เนี่ยนะ ไม่เอาหรอก”

“เป่า”

“ไม่”

“เป่า”

“เป่าก็เป่าวะ”

เป็นช่วงเวลาที่ผมขนลุกขนพองอย่างบอก
ไม่ถูกเลยครับ เมื่อนายก้านค่อย ๆ เอาริมฝีปากมา
จ่อที่ทวารของผมช้า ๆ อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ผมยัง
จดจำความรู้สึกนั้นได้ดี เมื่อริมฝีปากอุ่นนุ่มสัมผัส

ตูดของผมและตามมาด้วยแรงอัดของลมปากที่
เป่าพรวดเข้ามา

อืม!! ไม่มีคำไหนจะบรรยายความรู้สึกของ
ผมได้ถูกหรือครับ อู๋...ผมรู้เพียงว่าในเวลานั้น
ผมพยายามดิ้นสุดแรงเพื่อให้พ้นจากอุ้งมือนาย
ก้าน ก่อนที่เขาจะเป่าตูดผมซ้ำเป็นครั้งที่สอง พอ
หลุดออกมาได้ผมก็บินแผ่ลิ่วขึ้นไปเกาะกิ่งหูกวาง
ที่ใกล้ที่สุด มันจุกจนแทบจะเกาะไม่ไหวเลยทีเดียว

คุณนายเธอรีบบินมาเกาะข้าง ๆ เอาหัวมา
ดันตัวผมไว้ คงกลัวว่าผมจะร่วงลงไป เรามองลง
ไปที่สองหนุ่มสาว เห็นพวกเขาป้องมือกันแสงแดด
ที่ส่องแยงตา พยายามมองขึ้นมาที่ผม พวกเขา
หัวเราะดีใจที่คิดว่าช่วยชีวิตนกน้อยไว้ได้

“เห็นไหมก้าน มันได้ผลจริง ๆ ด้วย”

“เออ จริงด้วยเฮะ”

น้องนึมกับนายก้านมองหน้ากัน แล้วน้อง
นึมก็หัวเราะก๊ากออกมาอย่างไม่หวั่นไหว

“ฮ่า..ฮ่า..ฮ่า..” เธอชี้มือมาที่หน้านายก้าน

“นิ่มทำอะไร?” นายกำนทำหน้าเหลวหลา
“ขึ้นกติดหนด” น้องนิ่มพูดพลางหัวเราะ
พลางจนหน้าเป็นสีชมพูจัดน่ารัก
“ห่า” นายกำนยกมือขึ้นเช็ดหนดหรรอมแห
รมเป็นพัลวัน
“ล้อเล่นนะ แคชชตูดนกติดหนดเท่านั้น
แหละ”

สาวร่างเล็กน่ารักเอื้อมมือไปหยิบชชตูด
ของมมที่ติดเตอยู่กับทหนดยังไม่ได้โกนของชาย
หนุ่มร่างโย่ง ภาพชายหนุ่มกับทหญิงสาวที่ยืนคู่กัน
ห่างเพียงคืบ ดวงตัจ้องมมกันและกันเหมือนจะ
บอกวาควมคิดถึงมันมากเกินกว่าจะมัวไปคิดถึง
เรื่องบาดหมางที่ผ่านมมา มันช่างเป็นภาพ
ประทับใจจริง ๆ เลย คุณว่ำใหม่ครับ ..

สายลมเย็นฉ่ำของเดือนธันวาคมพัดไปหู
กวางร่วงพรุลงอีกคร้งขณะที่คุณนายกระจอกใช้
ชนที่ไหลของมมอย่างชอเลาะ แล้วเรากัปปินกลับวัง

เล็ก ๆ ของเราที่อยู่บนต้นहुกวาง ในสวนสาธารณะ
ที่อยู่ ณ

13.686394 องศาเหนือ

100.662661 องศาตะวันออก

จุดตัดของเส้นรุ้งและเส้นแวงนี้ เป็นที่ที่ความรัก
ของใครคนหนึ่งหยุดรออีกคนหนึ่ง เป็นจุดที่เชื่อม
หัวใจสองดวงให้...เดินไปด้วยกัน

รวมเรื่องสั้น

เรื่องเล่าของนายกระจอก

ตอน ของขวัญ

โดย ลุงทอม

13.686394 องศาเหนือ

100.662661 องศาตะวันออก

ณ จุดตัดเส้นรุ้งและเส้นแวงตรงนี้คือที่ตั้งของ
สวนสาธารณะขนาดใหญ่ และตรงกลางสวนริมบึง
กว้าง บนต้นहुกวางต้นที่สีสับแปดต้นนี้ก็คือบ้าน
ของผมเอง ผมชื่อนายกระจอกครับ ผมกับ
คุณนายกระจอกแฟนสาวอาศัยอยู่ในรังเล็ก ๆ
ภายในสวนสาธารณะแห่งนี้ ทุก ๆ วันจะมีผู้คน
มากมายเข้ามาพักผ่อน เดินเล่นและออกกำลังกาย
ด้วยกันที่นี่ โดยเฉพาะวันหยุดสุดสัปดาห์จะมีคน
มามากเป็นพิเศษ ที่ตรงนี้จึงเป็นที่ที่ผมได้เห็นชีวิต
หลากหลายของผู้คนมากหน้าหลายตา เป็นที่ที่

เกิดเรื่องเล่าไม่รู้จบของผม และนี่ก็เป็นอีกเรื่อง
หนึ่ง

เช้าวันนั้น... อากาศร้อนมาก ดวงอาทิตย์เบียดบน
แผ่รังสีอำมหิตลงมาอย่างไม่ปราณี เข้ากับฉากบู๊เจ็ด
รุมหนึ่งตรงสี่แยกเลยบ้านผมไปนิดเดียว ถ้าคุณ
เดินมาจากริมฝั่งก็จะได้ยินเสียงแผดร้องเอ็ดอึง
ของนกกระจอกเจ็ดตัวที่กำลังรุมจิกทิ้งผมอยู่อย่าง
เมามัน **ผม**นี่แหละครับ! ไม่ใช่ผมบนหัวของ
นกกระจอกพวกนั้น
จ๊าก!!...จ๊ิก ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ
แจ๊ก!!!!....แจ๊ก....จ๊าก!!!!

ผมโดนพวกมันรุมจิก รุมทิ้ง จนขนหลุด
กระจุกกระจุยกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่บนถนนก็เพราะ
ความเซ่อและความซ่าของตัวเองแท้ ๆ ก็ตอนที่ผม
ลงมาบอกเจ้าตัวเล็กนั้นว่านอนในปากของมันตัว
นั้นนะมันเป็นของผมเพราะผมเห็นก่อน ใต้ตอน
นั้นนะผมไม่เห็นแก๊งค์ของมันที่อยู่บนต้นหูกระดังงา

ครับ พอพวกมันอีกหกตัวเห็นเหตุการณ์เข้าเท่านั้น
คุณก็ลองคิดภาพต่อเอาเองเถิดครับ มันติดเรท ฉ.
จึง ประเภทภาพความหวาดเสียวรุนแรงเลยทีเดียว

คุณนายกระจอกแฟนผมหรือครับ? โถ..

เธอจะทำอะไรได้นอกจากส่งเสียงเชียร์ให้กำลังใจ
ผมลงมาจากต้นหูกวาง ก็เธอเพิ่งจะทำเล็บมา อัน
นี้ก็ต้องเข้าใจเธอหน่อย

แต่คงเป็นบุญของผม ที่ขณะนั้นมี

เด็กผู้หญิงอายุประมาณแปดขวบคนหนึ่ง เคลื่อน
ตัวเข้ามาอย่างรวดเร็ว ที่ผมเรียกว่าเคลื่อนตัวเข้า
มานั้นถูกแล้วครับ เพราะเธอนั่งอยู่บนเก้าอี้รถเข็น
สำหรับคนพิการ สองมือของเธอหมุนวงล้อให้วิ่ง
เข้ามายังกลุ่มนกกระจอกที่จิกตีกันนั้นเนียนแลดู
เป็นก้อนกลม ๆ สีน้ำตาล ปากก็ตะโกนร้องเสียงดัง

“ซูว์...ซูว์ ...พอแล้ว ไป ไป...พวกนก

อันธพาล!”

ยังครับ เจ้านกกระจอกพวกนั้นมันคงเมา
มันจนไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้าง มันจึงยังทิ้งผมต่อไป

ไม่ยอมหยุดง่าย ๆ จนกระทั่งเด็กน้อยคนนั้นเอาผ้า
ที่พาดอยู่บนตักของเธอออกมาโบกใส่พวกมันนั่น
ล่ะครับ มันถึงได้บินแยกย้ายกันขึ้นไปเกาะกิ่งหู
กระจวมองดูผลงานของมันอย่างสะใจ

ผมนอนหายใจปะบาง ๆ อยู่กลางแจ้ง ทั้ง
เหนื่อยแทบขาดใจ ทั้งเจ็บแสบระบมไปหมดทั้งตัว
ขนของผมสองสามเส้นปลิวระไปตามพื้นถนน
ซีเมนต์ ผมกะพริบนิยน์ตาเล็ก ๆ ที่พรวดเลื่อน ก็เห็น
เด็กน้อยใจดีคนนั้นชะโงกตัวจากเก้าอี้รถเข็นลงมา
มองอย่างเป็นห่วง เธอพยายามจะเอื้อมมือลงมา
อุ้มผม แต่ลงจากเก้าอี้ไม่ได้

“มันตายไหมคะลูก?” เสียงผู้หญิงวัย
กลางคนรูปร่างผอมถามดังมาจากด้านหลัง

“ไม่ตายค่ะ หนูช่วยมันไว้ทัน” เด็กน้อยตอบ
แม่ของเธออย่างดีใจ

“โอ... ขนหลุดเลย” แม่ของเธอประคองผม
ไว้ในฝ่ามือ พลางสำรวจขนตามปีกของผมที่หลุด

หลอไปหลายเส้นแล้วส่งร่างของผมิให้เด็กน้อยรับ
ไปอย่างเบามือ

“ไม่เป็นไรนะเจ้านกกระจอก ขนหลุดแค่นี้
เรื่องเล็ก เจ้าต้องบินได้เหมือนเดิมนะ” เธอลูบขนที่
ปีกและลำตัวของผมิเบา ๆ อยู่พักหนึ่ง นั่นทำให้
ผมิหายจุกและรู้สึกดีขึ้นมากจนพอจะขยับปีกได้
ผมิเลยลองบินดู ถึงจะบินเอียง ๆ แบบเสียดศูนย์ไป
บ้างแต่ผมิก็สามารถบินขึ้นไปถึงรังของเรอบนต้นหูก
วางใกล้ ๆ นั่นได้ คุณนายกระจอกรีบกระโดดเข้ามา
มาดูแลสำรวจความเสียหาย

“โอ...ที่รัก ๆ เพียงหายนะ..เพียง..เพียง
หาย”

ระหว่างที่คุณนายกระจอกปลอบผมิ ผมิก็
ชะโงกลงมาดูเด็กน้อยใจดีคนนั้น ผมิเห็นเธอโบก
มือและยิ้มให้ก่อนที่แม่ของเธอจะเซ็นเก้าอี้ของเธอ
ออกเดินไปตามถนนซีเมนต์จับสายตาของผมิ
ไป

เช้าวันที่สอง....

ผมรู้สึกดีขึ้นมาแล้ว คุณนายกระจอกคอย
ป้อนอาหาร น้ำ และยดหน้าที่เป็นยาให้ผม ผม
จึงนอนพักอยู่ในรังของเราตอนที่เห็นเด็กน้อยใจดี
กับคุณแม่ของเธอพาเธอมาสูดอากาศบริสุทธิ์ที่
สวนแห่งนี้เหมือนเมื่อก่อน ผมเห็นเธอคุยเสียงแจ้ว
กับคุณแม่และไม่ได้เหลียวขึ้นมาที่รังของเรา บางที
เธอคงจะลืมผมไปแล้ว แต่สำหรับผม เธอคือความ
ประทับใจที่จะไม่มีวันลืม

“ที่รัก เราไปบินเล่นกันดีกว่า” ผมหันมา

ชวนคุณนายกระจอก

“บ้าอะไรเล่า?” คุณนายกระจอกเปรยออกมา
โดยยังคงง่วนอยู่กับการใช้จัดขนรักแร้ของเธอ

“เหอะ! ไปเร็วเดี๋ยวตามไม่ทัน” ผมหันไป
บอกเธอแล้วโผล่บินออกจากรังทันที สักพักคุณนาย
กระจอกก็บินตามมาทันกัน

“จะไปไหนยะ หนอยนี่กว่าป่วยไม่มีแรง ที่
แท็กซี่ออยนี่เอง” คุณนายเธอก็มีขี้นบ้าง
เหมือนกันครับ

ผมเห็นคุณแม่ร่างผอมพุงลูกสาวเข้าไป
ในรถก่อนจะพับเก้าอี้รถเข็นใส่รถยนต์คันเล็ก
คอนข้างเก่า แล้วขับออกไปทางประตูใหญ่

“ไปเที่ยวบ้านสองแม่ลูกนั่นกัน” ผมขยับปีก
รับสายลมและคิดว่าตัวเองแข็งแรงดีแล้ว

“ห่า!! จะบินตามรถเนี่ยนะ เธอคิดว่าตัวเอง
ชื่อนกแอร์วี่ไง”

“ถนนสายนี้รถติดทุกวัน พวกเขาไปได้ช้า
กว่าเราบินเสียอีก เชื้อลึ”

แล้วเราก็บินบ้างพักบ้างไปจนถึง
คอนโดมิเนียมหลังเก่าที่อยู่กลางซอยไม่ไกลจาก
สวนสาธารณะนั้นสักเท่าไร รถมันนั้นเลี้ยวเข้าไป
ในอาคาร

“แล้วไงล่ะพ่อตัวดี เธอจะขึ้นลิฟต์ตามเขา
ไปไหม?” คุณนายกระจอกประชดประชัน

“เราบินไปดูตามระเบียงห้องก็ได้ เตียวก็รู้ว่าอยู่ห้องไหน”

เกิดเป็นนกมีปีกซะอย่างมันก็ง่าย ๆ อย่างนี้ล่ะครับ แล้วผมกับคุณนายกระจอกก็มาเกาะราวระเบียงห้องของเด็กน้อยใจดีคนนั้น เรามองผ่านกระจกประตูระเบียงฝุ่นจับเขรอะบานนั้นเข้าไปห้องเล็ก ๆ ห้องนี้เป็นบ้านที่สองแม่ลูกอาศัยอยู่ ดูเหมือนว่าทั้งสองคนเพิ่งจะย้ายเข้ามาอยู่ใหม่ เพราะยังมีข้าวของอยู่ในกล่องจำนวนหนึ่ง และที่ระเบียงก็ยังมีโล่งว่าง มีเพียงกระบะดินเก่า ๆ ที่มีหญ้าขึ้นหอมเหมรั่มสองสามต้น ผมคิดว่าคุณแม่ของเด็กน้อยคงยังไม่มีเวลาแม้แต่จะทำความสะอาดระเบียงเลยด้วยซ้ำ

“ที่รักจ๋า ผมอยากให้คุณช่วยแม่ลูกนี้จังเลย คุณนายจะช่วยผมไหมจ๊ะ?”

คุณนายกระจอกปรายตามองผมโดยไม่ได้ตอบอะไร ในใจเธอคงคิดว่า...เป็่อมมันจริง..จริง!!”

เช้าวันที่สาม...

ผมกับคุณนายบินมาที่คอนโดมิเนียมของสองแม่
ลูกอีกครั้งพร้อมกับของขวัญของเรา เราเกาะ
อยู่ที่ระเบียงของพวกเขาพักหนึ่ง ผมมองผ่าน
ประตูกระจกที่ปิดอยู่ เห็นเด็กน้อยนอนหลับอยู่ที่
เตียงของเธอ คุณแม่ของเธอเอาผ้ามาโปะที่ศีรษะ
ของเด็กน้อย สีหน้าดูมีกังวล คุณนายกระจอกบอก
ว่าสงสัยเธอจะไม่สบาย

เช้าวันที่สี่...ห้า..หก

ผมกับคุณนายกระจอกยังคงมาเยี่ยมเยียน
อาการของเด็กน้อยทุกวัน เธออาการดีขึ้นจน
หัวเราะกับคุณแม่ของเธอได้ แต่ก็ยังต้องนอนอยู่
บนเตียง คุณแม่ของเธอยังไม่วางพอนที่จะเปิดประตู
กระจกออกมาทำความสะอาดระเบียงเลย

หนึ่งเดือนผ่านไป...

ผมกับคุณนายกระจอกบินมาเยี่ยมเด็ก
น้อยเกือบทุกวัน แม้ว่าเธอจะไม่เคยเห็นพวกเราที่
เกาะอยู่ที่ระเบียงห้องของเธอเลยเพราะบานประตู
กระจอกที่ขุ่นมัว หลายวันที่ผ่านมาพวกเราดีใจกัน
มากที่เทวดาช่วยดูแลของขวัญของพวกเราเป็น
อย่างดีจนถึงวันนี้ที่เราจะทำพิธีส่งมอบของขวัญ
ของเราได้เสียที

“ได้ฤกษ์เสียทีนะ” คุณนายกระจอก
กระโดดหยองแหงแก้มอากการดีใจไว้แทบไม่อยู่

“ผมว่าเธอคงชอบของขวัญของเรา” ผม
ยิ้มยี่ดอก แล้วเคาะปากลงบนประตูกระจอกบานขุ่น
นั้นไง คุณแม่ของเธอชี้มาที่พวกเราและเดินมาเปิด
ประตูกระจอกออกแล้ว

“อ้าย!!...ดูสิลูก” คุณแม่ของเธอยิ้มกว้าง
อย่างสดชื่น

“คุณแม่ขา ดอกไม้ที่นั่นสวยจังเลยคะ”
เด็กหญิงยิ้มตาหยีอย่างมีความสุข ขณะมองมาที่

ดอกไม้สี่เหลี่ยมดอกโตที่บ้านรับแสงอาทิตย์สดใส
ยามเช้า

“อู๋ย!! คุณสิคะมีนกตัวเล็ก ๆ มาเกาะที่
ระเบียงด้วย”

เสียงไร้เดียงสาของเด็กหญิงทำให้คุณนาย
กระจอกขยับมาเบียดแล้วเอาศีรษะเล็ก ๆ ของเธอ
มาชนกับปีกของผมอย่างอิมเมมใจ แต่แล้วทันใด
นั้นเธอก็หันมาจ้องหน้าผมอย่างจริงจังพลางพูดว่า

“ที่รัก...วันหลังจะให้ดอกไม้เป็นของขวัญ
กับใครนะ เลือกพวกดอกดาวเรืองหรืออะไรที่เมล็ด
มันเล็ก ๆ หน่อยได้ไหม นี่เธอเล่นชะดอกไม้
ทานตะวันเมล็ดเบ้อเร่อ รู้ใหม่ว่ามันเจ็บตุตขนาด
ไหน! ฮี !!”

..... จบ .....